

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **G. S.**, zast. JUDr. Leonou Grumlíkovou, advokátkou se sídlem Údolní 61, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2013 č. j. OAM-224/ZA-ZA14-ZA14-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**
- IV. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů právní zástupkyně žalobce JUDr. Leony Grumlíkové se určuje částkou 8.228 Kč, která je splatná z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 7. 2013, č. j. OAM-224/ZA-ZA14-ZA14-2012 rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost je nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

V zákonné lhůtě podal žalobce žalobu, v níž uvedl, že v současné době se musel přestěhovat do Brna za svou nemocnou matkou, jejíž stav vyžaduje, aby jí byl nablízku a mohl o ni pečovat. Žádal jednak o přiznání odkladného účinku žaloby, dále i o ustanovení právního zástupce pro předmětné soudní řízení.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2013, č. j. 22 Az 23/2013-31 soud ustanovil žalobci pro řízení o soudní přezkoumání rozhodnutí správního orgánu zástupce JUDr. Leonu Grumlíkovou, advokátku se sídlem Údolní 61, 602 00 Brno.

Usnesením tohoto soudu ze dne 12. 9. 2013, č. j. 22 Az 23/2013-29 nebyl žalobě ze dne 7. 8. 2013 přiznán odkladný účinek.

Právní zástupkyně žalobce doplnila žalobu žalobce podáním, které zdejšímu soudu bylo doručeno dne 17. 1. 2014. Namítla, že žalovaný nevzal v úvahu skutečnosti, které tvrdil žalobce, sice, že v se změnila politická situace, dále že matka žalobce napsala dopis prezidentu, parlamentu i generálnímu prokurátorovi, v níž je žádala o odpověď, která by garantovala bezpečnost žalobcovy rodiny pro případ návratu do vlasti. Na uvedený dopis odpověď nedostala. Po žalobci nelze požadovat, aby se svým návratem do byl případně ohrožen, zda bude či nebude uvězněn. Od roku 2005 je členem organizace „D. c.“, jejímž prostřednictvím se aktivně zapojoval do politického dění v zemi. Dále namítla, že žalovaný se nezabýval posouzením, zda skutečnosti spočívající v potřebě péče o nemocnou matku žalobce, nezakládají důvod pro udělení tzv. humanitárního azylu. Doložila lékařskou zprávu MUDr. Josefa Lauby ze dne 6. 6. 2013 potvrzující, že matka jmenovaného, která je ve věku 76 let, trpí několika vážnými chorobami, je odkázána na pomoc třetí osoby, tj. syna. Dále doložila lékařskou zprávu téhož lékaře popisující její nedobry zdravotní stav, který se v poslední době zhoršil. Rovněž předložila v kopii vyjádření starostky Městské části Brno-Nový Lískovec Ing. J. D. ze dne 17. 1. 2014, obeznámené detailně se situací, v níž se žalobce a jeho matka nachází. Dle jejího vyjádření přichází ve věci péče o matku jmenovaného toliko žalobce. Dále je třeba zohlednit, že mezi žalobcem a jeho matkou je silná citová vazba. Na základě výše uvedených nových skutečností navrhla opakovaně, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto nejpozději do 7. 2. 2014, neboť tento den je stanoven výjezdním příkazem jako den, kdy žalobce musí opustit Českou republiku.

Ve smyslu § 73 odst. 2 a § 74 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vyžádal stanovisko žalovaného, které bylo podáno dne 24. 2. 2014. Žalovaný uvedl, že se jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V mezidobí byla navíc ze strany jmenovaného podána další, v pořadí již čtvrtá žádost o udělení mezinárodní ochrany, řízení dne 20. 12. 2013 bylo zastaveno z důvodu nepřípustnosti žádosti, žaloba proti uvedenému rozhodnutí byla vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 22 Az 1/2014.

Žalovaný byl toho názoru, že jmenovaný neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu odůvodňující opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodu odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Ač žalobce na jednu stranu uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá, jelikož je v jeho vlasti stále velmi špatná situace a mohlo by se mu něco stát, na druhou stranu uvedl, že již nevyvíjí žádnou politickou činnost a vyjma

skutečností, které však vztahoval k osobě své matky a její činnosti v, neuvedl žádné nové důvody, kterými by se měl správní orgán zabývat. Dle názoru žalovaného nelze ani fakt, že matka jmenovaného do dnešní doby neobdržela odpověď na svůj dopis z gruzínské strany, považovat za novou skutečnost v souvislosti s žádostí jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný navíc podotýká, že v mezidobí podané další žádosti o udělení mezinárodní ochrany (žaloba vedena pod sp. zn. 22 Az 1/2014) žalobce své důvody vystupňoval, když zcela nově uvedl, že byl předsedou Spolku pro pomoc mladým umělcům. Naopak svoji touhu pomáhat matce již tolik nezdůrazňoval a z přiloženého výpisu z evidence správního orgánu je zřejmé, že se od 26. 9. 2013 až do 9. 1. 2014 nacházel v přijímacím, případně pobytovém středisku v Z. a H., přičemž ani jednou nevyužil možnosti opuštění střediska na tzv. propustku. Je tedy zcela evidentní, že až v žalobě namítá, že jeho matka nemůže zůstat bez pomoci a žalobcova přítomnost je pro matku zcela nepostradatelná, po dobu téměř čtyř měsíců žalobce se svojí matkou vůbec nebyl.

Ostatně již v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce se od matky, na její vlastní žádost, odstěhoval a vrátil se do Pobytového střediska. Z úřední činnosti je pak žalovanému známo, že jmenovaná si je např. schopna obstarat záležitosti týkající se jejího pobytu v České republice zcela sama. Ostatně i z výpovědi jmenovaného v průběhu správního řízení vyplynulo, že jeho matka aktivně spolupracuje se sdružením „MGO“ a podílí se na organizaci kulturních akcí.

Je přinejmenším zarážející, že ač žalobce na jednu stranu uváděl, že jeho matka potřebuje někoho, kdo by byl vedle ní a se vším pomáhal, na druhou stranu nevěděl, jaké konkrétní zdravotní potíže jeho matka má, jak se jmenuje její ošetřující lékař a především uvedl, že se vlastně česky příliš nedorozumí, což je jistě zcela zásadní překážkou, pokud chce být své matce nápomocný. Po dobrovolném návratu do pobytového střediska správnímu orgánu sdělil, že kdyby se matce přitížilo, mohou jí pomoci známí. Není tudíž pravdou, že by zůstala bez pomoci.

K předloženým lékařským zprávám, které mají dokládat špatný zdravotní stav žalobcovy matky, žalovaný uvádí, že zprávy, které mu byly předloženy v průběhu správního řízení, jsou, ač byly obě na žádost matky jmenovaného vydány v odstupu jednoho roku (06/2012 a 06/2013), téměř identické a nevyplývá z nich, že by zdravotní stav matky žalobce dostal nějakých závažných, zásadních změn. V souvislosti s lékařskou zprávou ze dne 17. 1. 2014 přiložené k žalobě žalovaný zdůrazňuje, že jak z jejího obsahu vyplývá, tato byla vydána advokátní kanceláří na základě plné moci, aniž by tedy ošetřující lékař jmenovanou v danou chvíli přímo viděl a ošetřoval.

S ohledem na uvedené nemohl žalovaný shledat v případě jmenovaného existenci nových skutečností ve smyslu zákona o azylu, tedy skutečností, které by měly dopad do hmotně-právního postavení žalobce a jeho žádost tak shledal nepřipustnou.

K návrhu na přiznání odkladného účinku žalovaný uvedl, že o návrhu již bylo jednou rozhodnuto, a to usnesením ze dne 12. 9. 2013, č. j. 22 Az 23/2013-29, žalobě nebyl přiznán odkladný účinek.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce je státním příslušníkem, národnosti. V roce 2011 byl v ČR odsouzen k 36 měsícům odnětí svobody podmíněně za ublížení na zdraví. Je svobodný, bezdětný, otec zemřel, matka žije v na základě povolení k trvalému pobytu. Důvodem odjezdu z vlasti byla špatná ekonomická situace, žadatel neměl práci, neměl kde bydlet. V ČR pobýval již v letech 2002 až 2004, kdy poprvé žádal o azyl. O mezinárodní ochranu v ČR již 2x neúspěšně žádal, v současné době jeho žádost je motivovaná zejména péčí o nemocnou matku, o kterou v případě jeho návratu do vlasti by nebyl nikdo, kdo by se o ni postaral. Rovněž vyslovil obavu z probíhajících nepokojů proti vládě. Tyto skutečnosti byly zjištěny z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR podané dne 7. 8. 2012. Při pohovoru dne 28. 8. 2012 uvedl, že je to především zdravotní stav matky, která prodělala operaci ženských orgánů a operaci očí, vyžaduje proto péči, kterou jí chce osobně zajistit. Pobyt v ČR se snažil legalizovat i dle zákona o pobytu cizinců, prozatím se mu to ovšem nepodařilo. Uvedl dále, že ve vlasti neměl nikdy žádné problémy, někteří členové organizace, které byl rovněž stoupenec, však byli zadrženi, mohl by tedy být zadržen rovněž. Jeho matka přiletěla do ČR spolu s žadatelem v roce 2007, aktivně spolupracuje se sdružením „MGO“, které se podílí na organizaci různých kulturních akcí. Jde o společenské sdružení, kteří se snaží přiblížit Čechům svou kulturu. Uvedl, že v ČR sice mají přátele, ale nikdo z nich u matky nemůže „sedět“ celé dny.

Dne 13. 5. 2013 byl proveden doplňující pohovor, ve kterém uvedl, že matčin zdravotní stav se nyní zlepšil, může se o sebe postarat sama, avšak nikoli nepřetržitě. Je s ní v kontaktu denně telefonicky, sama může běžně vycházet ven, chodí o holi. Dále listinně prokázal, že podal žádost o dlouhodobé vízum a povolení k trvalému pobytu.

Ze správního řízení dále vyplývá, že dne 23. 4. 2013 podal první žádost o udělení azylu, kdy uvedl, že matka měla v nějaké politické problémy a tak odjela do ČR, bydlel v jejím bytě, studoval vysokou školu, studium však nedokončil. Do ČR přijel po poradě s matkou, jiné problémy ve vlasti neměl. Dne 3. 5. 2003 žalovaný předmětnou žalobcovu žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou. Podal žalobu, rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 8. 2003, č. j. 32 Az 3/2003-13 bylo řízení zastaveno. Podaná kasační stížnost žalobce byla rozhodnutím NSS ze dne 31. 3. 2004, č. j. 5 Azs 54/2003-45 jako nedůvodná zamítnuta.

Další žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 29. 10. 2007, důvodem byly jeho obavy z uvěznění vyplývající z jeho aktivit vyvíjených v rámci mládežnické organizace, jejímž členem se stal rok po svém návratu do, .. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 4. 2008 nebyla mu udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. O podané žalobě rozhodl Krajský soud v Brně dne 28. 1. 2009, č. j. 56 Az 7/2008-28, žalobu zamítl. Na základě kasační stížnosti rozhodnutím NSS ze dne 29. 9. 2009, č. j. 4 Azs 28/2009-60 byla kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítnuta.

Vzhledem ke splnění zákonných podmínek soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Posouzení věci Krajským soudem v Brně:

Krajský soud v Brně zdůrazňuje, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je zcela mimořádný institut, jehož smyslem je ochrana cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před

pronásledováním v zemi původu nebo případně pocítují důvodnou obavu z hrozby nebezpečí vážné újmy ve věci jejich potenciálního návratu do země původu. Správní orgán tak v případě opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal naplnění podmínek pro zastavení řízení s tím, že se jedná o žádost nepřipustnou ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, dle kterého: *„žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.“* Výklad citovaného ustanovení a jeho aplikace ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem je přitom předmětem sporu projednávané věci.

V této souvislosti soud předesílá, že citované ustanovení bylo do zákona o azylu nově doplněno zákonem č. 379/2007 Sb. (s účinností ode dne 21. 12. 2007), a to v souladu se směrnicí Rady 2005/85/Es ze dne 1. 12. 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“); jedná se tedy o důsledek transpozice procedurální směrnice, kterou Česká republika provedla právě výše uvedeným zákonem s cílem postihnout případy opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany podávaných ze stejných důvodů jako žádosti předchozí. Článek 25 odst. 2 procedurální směrnice totiž stanoví konkrétní případy, kdy členské státy mohou považovat žádost za nepřipustnou s tím, že pod písmenem f) je stanoven případ, kdy žadatel po pravomocném rozhodnutí podal stejnou žádost.

Tato výchozí pozice pro posouzení žádosti jako nepřipustné je pak dále rozvinuta v článku 32 procedurální směrnice, který blíže řeší případy opakovaných (následných) žádostí o udělení mezinárodní ochrany v témže členském státě s tím, že tyto žádosti nejprve podléhají předběžnému posouzení. V jeho rámci je pak posuzováno, zda opakovaná žádost obsahuje nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka podle směrnice Rady 2004/83/Es ze dne 29. 4. 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (článek 32 odst. 4). Pokud tomu tak je, mohou členské státy rozhodnout o dalším posuzování žádosti, a to za předpokladu, že dotýčný žadatel nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést tyto nové skutečnosti či zjištění, zejména při využití svého práva na účinný opravný prostředek (článek 32 odst. 6).

Ust. § 10a písm. e) zákona o azylu je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena v procedurální směrnici. Z dikce citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat:

- 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění;
- 2) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.

Ad 1) Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurálních směrnic nutno považovat nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoliv smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný

a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.

Ad 2) Ve vztahu k druhé z uvedených podmínek je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, www.nssoud.cz „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.*“ Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, www.nssoud.cz, v němž bylo uvedeno, že: „*Správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá.*“ Proto pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57, www.nssoud.cz, dle kterého: „*...byla-li by matka nezletilé stěžovatelky v dalším řízení před správním orgánem úspěšná, tj. bylo-li by shledáno, že je v zemi původu pronásledována, resp. byl-li by shledán její odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu nebo hrozba nebezpečí vážné újmy, mohla by v novém řízení o udělení mezinárodní ochrany uspět i její nezletilá dcera.*“

Lze tedy uzavřít, že ust. § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.

Soud zjistil ze správního spisu, že žalobce podal opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, jeho předcházejícím žádostem vyhověno nebylo, jak uvedeno výše.

Ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Novou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal žalobce dne 7. 8. 2012, kterou opřel o skutečnosti uvedené výše v obsahu soudního rozhodnutí. V rámci pohovoru dne 28. 8. 2012 poukázal především na zdravotní potíže jeho matky, která prodělala operaci ženských orgánů a operaci očí, sdílí s ní společnou domácnost v pronajatém bytě a zajišťuje její péči. Za jeho pobytu v přijímacím středisku se pak o ni starali jejich známí. V doplňujícím pohovoru dne 13. 5. 2013 pak konstatoval, že její zdravotní stav se zlepšil, může se o sebe postarat sama, avšak nikoli soustavně. Sama je schopna běžně vycházet ven, chodí o holi. V rámci přezkumného soudního řízení přiložil k žalobě lékařskou zprávu ze dne 17. 1. 2014 prokazující zdravotní stav jeho matky, která však, jak vyplývá z jejího obsahu, byla vydána advokátní kanceláří na základě plné moci, aniž by tedy ošetřující lékař jmenovanou v danou chvíli přímo viděl a ošetřoval. V průběhu soudního řízení pak doložil i kopii vyjádření starostky Městské části Brno-Nový Lískovec Ing. J. D. ze dne 17. 1. 2014 potvrzující žalobcovu péči o jmenovanou.

Porovnáním důvodů, které vedly žalobce k podání žádostí o udělení mezinárodní ochrany v předcházejících řízeních, dospěl žalovaný opodstatněně k závěru, že žalobce v současné žádosti uvedl zcela totožné důvody včetně nesouhlasu s politickým režimem ve vlasti. Ohledně údajné nové skutečnosti – nepříznivý zdravotní stav jeho matky – je nutno přisvědčit žalovanému, že tyto se netýkají situace v zemi jeho původu či dalšího vývoje v jeho azylovém příběhu jako takovém, ale pouze a jen jeho rodinných záležitostí. Netýkají se ani důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak relevantní z hlediska zákona o azylu. Nejedná se proto o nově uvedenou informaci ve smyslu zákona o azylu. Ačkoliv se žalobce snažil zdůvodnit jeho další setrvání v ČR kvůli péči o osobu matky, za tím účelem předložil dvě lékařské zprávy, bylo zjištěno, že s matkou v pronajatém bytě nežije, tudíž o ni nemůže ani celodenně pečovat. V rámci doplňujícího pohovoru sám uvedl, že matčin zdravotní stav se zlepšil, může za opory hole se sama pohybovat a vycházet ven z bytu. Kdyby se jí přitížilo, mohou jí pomoci známí. Svůj odchod do pobytového střediska odůvodnil především přáním matky, druhým důvodem byla finanční situace. Vzhledem k tomu, že neprokázal, že by mu výkonem nebo jinými právními následky rozhodnutí hrozila nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, soud usnesením ze dne 26. 2. 2014, č. j. 22 Az 23/2013-61 nepřiznal žalobě ze dne 7. 8. 2013 odkladný účinek. Soud podotýká, že odkladný účinek lze přiznat žalobě pouze tehdy, pokud by taková újma stihla žalobce. Z uvedeného však vyplynulo, že újma nestihla žalobce, ale jeho matku.

Pokud se týká předmětu řízení a charakteru žalobních námitek, dospěl soud k závěru, že právní závěr žalovaného, který neshledal v případě jmenovaného existenci nových skutečností ve smyslu zákona o azylu, tedy skutečností, které by měly dopad do hmotně-právního postavení žalobce, koresponduje s ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, proto řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. l) zákona o azylu bylo zastaveno.

Ve světle výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Odměna zastupování a náhrada hotových výdajů právní zástupkyně žalobce JUDr. Leony Grumlíkové, advokátce se sídlem Údolní 61, 602 00 Brno ustanovené usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2013, č. j. 22 Az 23/2013-31 bude uhrazena státem (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Právní zástupkyně žalobce účtovala na nákladech řízení za 2 úkony

právní služby (příprava a převzetí zastoupení, doplnění žaloby ze dne 17. 1. 2014) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění, po 3.100 Kč, 2x režijní paušál dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky po 300 Kč, včetně DPH ve výši 21 % s tím, že skutečnost, že je právní zástupkyně plátcem DPH bylo doloženo fotokopii osvědčení o registraci ze dne 5. 2. 2007 vystaveného Finančním úřadem Brno I. Celková výše odměny za zastupování a náhrada hotových výdajů právní zástupkyně činí 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně po právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Leony Grumlíkové, advokátky se sídlem Údolní 61, 602 00 Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. dubna 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová